

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ", ΤΗΣ ΕΘΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΣΤΟ σαλόνι του ξενοδοχείου «'Αστόρια» την ώρα που μπήκε ο Πάολο 'Αρμάνι καθόντουσαν τρεις παρέες χωρίς ενδιαφέρον. Στην πρώτη ήταν δυο ηλικιωμένες 'Αγγλίδες, ένας κοντός και χοντρός «μπόνε-σμαν» και μια αδύνατη νέα, σαν οδοντογλυφίδα. Στην δεύτερη δυο όμορφες γυναίκες με ύποπτο παρελθόν, που μάταια αγωνιζόντουσαν να τὸ κρύψουν με τις σοβαρές τουαλέττες τους και στην τρίτη μερικοί γέροι, ένοικοι του ξενοδοχείου, που διηγόντουσαν για χιλιοστή φορά τὸ «καρρέ» τῆς περασμένης θραυῆς και τὴν διαβολεμένη τύχη ενός φίλου τους. Ο Πάολο 'Αρμάνι κάθησε λοιπὸν ἡσυχος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἤπια ἄργα τὸ λικέρ που τοῦ ἔφερε με κάθε ἐπισημότητα ἕνα λευκοφορεμένο γκαρσόνι κ' ὕστερα ἀφωσιώθηκε στὴ μελέτη τῆς ἐφημερίδας του. Ο 'Αρμάνι ἀπολάμβανε ὅλες τὶς εἰδήσεις καὶ χαιρόταν γι' αὐτὴ τὴ μακάρια ἡσυχία τοῦ σαλονιοῦ. Γιὰ νὰ τὸν δικαιολογήσετε, θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε κάνει καὶ σεις ἕνα ταξίδι μιᾶς ἐβδομάδας με τραῖνο στὴν τρίτη θέσι, νὰ πονοκεφαλιάζετε, νὰ εἴχατε παρακολουθήσει μιὰ ἀτέλειωτη συζήτηση ζωεμπόρων καὶ τέλος νὰ θρискόσαστε σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ ξενοδοχεῖο, νὰ τρώγετε καλὰ καὶ νὰ κοιμώσαστε περίφημα. Τότε θὰ καταλαβαίνατε πόσο ὡμορφο εἶνε νὰ εἶνε χωμένος κανεὶς σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ νὰ διαβάξῃ τὴν ἐφημερίδα του, χωρίς φασαρία, χωρίς στενοχώριες, χωρίς τίποτα.

Ο Πάολο 'Αρμάνι, πράγματι, ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε ἀφήσει στὴν ἀποθάθρα τοῦ σταθμοῦ τῆς στιγμῆς που ἐγκατέλειπε τὴ γρηῃ θεία του καὶ τὶς ἡλικιωμένες κόρες τῆς. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες ἂν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, ὥστόσο με τὶς γκρίνιες τους καὶ τὶς παραξενιές τους, τοῦ εἶχαν μαράζωσει τὴ ζωὴ. Κόντευε κ' αὐτὸς νὰ γεράσῃ, νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του κ' ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα πιᾶτο ζεστὸ φαί, τὰ νέα του χωριοῦ, τοὺς ρευματισμοὺς τῆς θείας Μάρθας, καὶ τὸ ἀτέλειωτο ρομάντσο: «Ο ἱππότης Ροδρίγος τοῦ Γκροτταφερράτα», που διάβαζε κάθε θράδυ σ' ὅλους ἢ σινιόρινα Βαλερία. Ο 'Αρμάνι ἴσως νὰ χάνονταν σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ χωριὸ, που ἦταν χτισμένο στοὺς πρόποδες τοῦ Βεζουβίου, ἂν ἡ ἀγαθὴ τύχη του δὲν τὸν θυμόταν καὶ δὲν τὸν ξέθαβε ἀπ' αὐτὸν τὸν τάφο. Ἕνας παλιὸς φίλος του τὸν εἶχε προσκαλέσει στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ μιὰ σοβαρὴ δουλειά. Ο καὶ μὲν ὁ 'Αρμάνι εἶχε σπεύσει νὰ τὸν συναντήσῃ με τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ τὴ φορά τοῦλάχιστον θὰ ἔκανε κάτι στὴ ζωὴ του κ' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλες τὶς μελέτες του καὶ τὶς σπουδὲς που εἶχε κάνει τόσα χρόνια. Ο Πάολο, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν καλὸς μηχανικός, μὰ δὲν εἶχε λεφτὰ καὶ γνωριμίες. Ἔτσι ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά του, ἀφοῦ μάταια ἀγωνίσθηκε νὰ κἀνῃ κάτι, πεινασμένος τέλος καὶ ἀξιολύπητος, γύρισε πάλι στὸ σπίτι τῆς θείας του, με τὴν ἀπόφασιν νὰ ξεγραφτῇ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ο Πάολο εἶχε θαφτῇ ζωντανὸς σ' ἐκεῖνο τὸ χωριὸ, βέβαιος πειὰ ὅτι τοῦ ἦταν γραμμένο νὰ ζῇσῃ ἔτσι. Καὶ νὰ, ξαφνικά, που αὐτὸ τὸ γράμμα τὸν ξανάφερνε πάλι στὸν κόσμον.

Ο 'Αρμάνι καθὼς καθόταν σ' ἐκεῖνο τὸ σαλόνι τοῦ «'Αστόρια», ἔνοιωθε μιὰ εὐχαρίστησιν κ' εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξαναγεννιόταν. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀφοσίωσί του στὶς σκέψεις του, ὥστε δὲν πρόσεξε μιὰ νεαρὴ κ' ὡμορφὴ γυναῖκα που ἦρθε καὶ κάθησε στὸ διπλανὸ τραπέζι του. Ὡστόσο ἐκεῖνη τὸν περιεργαζόταν με μεγάλη προσοχὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα του. Ὅταν τὸ κατάφερε, ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ μάτια της πῆραν μιὰ ἀνέκφραστη γλυκύτητα.

Ο Πάολο ὅμως ταραχτήκε. Κοκκίνισε σὰν νὰ εἶχε κάνει μιὰ κακὴ πράξιν. Χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε πάλιν νὰ διαβάσῃ. Μὰ ἔνοιωθε τὸ βλέμμα τῆς ἀγνώστου καρφωμένο στὸ πρόσωπό του. Ὅσο περνοῦσε μάλιστα ἡ ὥρα, τόσο νόμιζε ὅτι γινόταν πιὸ γελοῖος με τὴ στάσιν του.

— Μοῦ φαίνεται, σκέφτηκε, ὅτι τὸ καλύτερο που ἔχω νὰ κάνω εἶνε νὰ τὴ χαιρετήσω.

Μὰ ἡ δειλία του τὸν ἐμπόδισε. Φοβόταν μήπως παρεξηγηθῇ. Ἐπειτα δὲν ἦταν πλάσμενος γιὰ περιπέτειες. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, στὴν τσέπη του δὲν εἶχε παρὰ ἐλάχιστες λιρέττες. Ο φίλος του τοῦ εἶχε πληρώσει τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὴν τροφὴν του, μὰ δὲν εἶχε φροντίσει καὶ γιὰ τὸ χαρτζιλίκι του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ζάρωσε περισσότερο στὴν πολυθρόνα του καὶ θάλθηκε νὰ διαβάξῃ με λύσσα γιὰ τρίτη φορά τὸ κύριο ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος. Καταριώταν μάλιστα τὴ στιγμή που εἶχε σκεφθῇ νὰ κατεβῇ στὸ σαλόνι μιὰ ὥρα πρὶν τοῦ ραντεβού του.

Ὅταν τέλος σήκωσε πάλιν τὰ μάτια του, ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ο Πάολο ἐβγάλε ἕναν στεναγμὸ σὰν νὰ εἶχε φύγει ἕνα μεγάλο θάρος ἀπὸ τὴν καρδιά του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν πλησίασε ἕνας γκρούμ καὶ τοῦ ἔδωσε μέσα σ' ἕνα δίσκο ἕνα γράμμα.

— Ἐκ μέρους, τοῦ εἶπε, τῆς ξανθῆς κυρίας που καθόταν δίπλα σας.

Ο Πάολο πῆρε τὸ γράμμα, τ' ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Σὰς περιμένω στὸ διαμέρισμά μου. Πρῶτος ὄρατος, ἀριθμὸς 18».

Αὐτὸ ὁ 'Αρμάνι δὲν τὸ περίμενε. Μ' ὅλο που δὲν εἶχε αἰσθηματικὲς ἱστορίες στὴ ζωὴ του, καταλάβαινε ὅτι ἡ ἀγνώστη ἤθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Τόλμησε λοιπὸν νὰ ρωτήσῃ τὸν ὑπάλληλο:

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία;

— Εἶνε μιὰ 'Αμερικανίδα, ἡ μίσσεσ 'Εθελ Μόργκαν, τοῦ ἐξήγησε ὁ γκρούμ. Ἐχει ἕνα μῆνα στὸ «'Αστόρια».

Ο μηχανικὸς σκανδαλισμένος πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ, περισσότερο ἀπὸ εὐγένεια παρὰ γιὰ ἐπιθυμοῦσε μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Στὴ ζάλη του μάλιστα εἶχε ξεχάσει νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸ φίλο του.

Ἡ μίσσεσ Μόργκαν τὸν δέχθηκε μ' ἕνα εὐθυμο χαμόγελο, τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ δήλωσε ἀνοιχτὰ καὶ πρόσχαρα:

— Μ' ἀρέσετε, χαρίστε μου τ' ὄνομά σας. Ἐχω ἀνάγκη ἐνὸς νέου καὶ δυνατοῦ ἀνθρώπου σὰν ἐσὰς. Μοῦ χρειάζεται λίγος ἔρως. Θὰ σὰς ἀποζημιώσω φυσικά γιὰ τὸν κόπο σας. Σὰς προσλαμβάνω με πενήντα δολλάρια τὴν ἡμέρα. Ἐέρω ποιὸς εἴσατε καὶ τί ἦρθατε νὰ κάνετε στὴ Μαδρίτη. Ο Τζούλιο Βαλόνε εἶχε δίκην. Εἴσατε ὅτι μοῦ χρειάζεται.

— Πῶς; ἀπόρησε ὁ Πάολο. Ξέρετε τὸν φίλο μου; Ἐσεῖς εἴσατε ἡ σπουδαία δουλειά που θὰ μοῦ ἀνέθετε;...

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ἡ 'Αμερικανίδα. Ο Τζούλιο εἶχε μιὰ φωτογραφία σας στὸ σπίτι του. Σὰς εἶδα, μ' ἀρέσατε καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ σὰς γράψῃ νὰ ρηθῇ στὴ Μαδρίτη.

— Με συγχωρήτε, ἔκανε ὁ 'Αρμάνι, νόμιζα ὅμως ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦσα τὶς γνώσεις μου, ὅτι θὰ ἐργαζόμουν ὡς μηχανικός...

— Δὲν πειράζει. Ἀλλωστε τὸ νὰ με συνοδεύετε, εἶνε μοῦ φαίνεται πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀσχολία. Καὶ τώρα ἂς κάνουμε μιὰ δοκιμὴ νὰ δῶ τί ξέρετε...

Ο Πάολο ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της Μόργκαν ἦταν ζαλισμένος ἀπὸ τὸ οὔϊσκυ κ' ὅλο του τὸ σῶμα ἦταν τσακισμένο καὶ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα τὸν εἶχε ξεθεώσει στὸ χορὸ, στὴ φλυαρία καὶ στὸ μεθύσι. Γύρισε κ' ἔπεσε σὰν ψόφιος στὸ δωμάτιό του. Ὡστόσο ἂν συναντοῦσε τὸν Βαλόνε θὰ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὸν πνίξῃ, γιὰ τὸν εἶχε ἀπογοητεύσει τόσο πολὺ καὶ γιὰ τὸν εἶχε ἐξευτελίσει.

Τὸ πρωτὶ ὅταν ξύπνησε σκέφθηκε πάρα πολὺ αὐτὴ τὴν περιπέτειά του. Καὶ θυμώσε γιὰ τὸν εἶχαν μεταχειριστῇ σὰν ἕνα ἐμπόρευμα. Ὅλα του τὰ ὄνειρα, ὅλη ἡ χαρὰ του, εἶχαν διαλυθῇ. Ἐπρεπε ἢ νὰ γυρίσῃ πάλιν σ' ἐκεῖνο τὸ πένθιμο χω-

ριό της θείας Μάρθας ή να ζήση κοντά στην 'Αμερικανίδα σαν παληάτσος της. Προτίμησε το δεύτερο, δελεασμένος από τα πενήντα δολάρια και κάνοντας τη σκέψη ότι αν επέστρεφε στο σπίτι του θα γελοιοποιώταν. Κανείς δεν θα πίστευε στο παραμύθι του και θάρχιζαν πάλι να του γκρινιάζουν ότι δεν κάνει τίποτε. 'Ωστόσο είχε πάρει την απόφαση να εκδικηθῇ τὸν Βαλόνε.

Ἡ 'Αμερικανίδα καὶ τὸ δεύτερο βράδυ τὸν ξενύχτησε. Τὸν ἔσυρε μαζί της σ' ὅλα τὰ κέντρα τῆς Μαδρίτης, τὸν μέθυσε πάλι καὶ τὸν ἐγκατέλειπε ζωντανὸ πτώμα στὸ διαμέρισμά του. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε σωστὲς δέκα μέρες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως ὁ Πάολο 'Αρμάνι ἔχασε ὅλη τὴν ἐπαρχιώτικη ἀγαθότητά του καὶ ξύπνησε. Σκέφτηκε λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ φερθῇ στὴν «κυρία» του μὲ τὴν ἴδια ἀσυνειδησία καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται ὅπως αὐτὴ τοῦ δολοφονοῦσε τὴν νεότητά του. Ἀρχισε νὰ τῆς λῆε ψέματα, νὰ τὴν ἐκβιάζει, νὰ τὴν ἀναγκάζει νὰ τοῦ πληρώνη ψεύτικους λογαριασμοὺς καὶ νὰ τὴν βασανίζει. Ἡ Μόργκαν ἦταν πειὰ ξετρελλαμένη μαζί του.

— Αὐτὸς, ἔλεγε μ' ἱκανοποίησι, εἶνε ἓνας πραγματικὸς ἄνδρας. Μ' ἀναγκάζει νὰ κάνω ὅ,τι περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ δὲν μὲ λογαριάζει.

Καὶ μιὰ μέρα τοῦ πρότεινε νὰ τὴν παντρευθῇ. Ὁ Πάολο 'Αρμάνι τῆς ἀρνήθηκε. Ξέρετε δὲ γιατί; Γιατὶ ἓνας σύζυγος δὲν ἐνδιαφέρει ποτὲ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἓνας φίλος σὰν τὸν Πάολο ξέρει νὰ κρατᾷ κοντά του μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν "Εθελ.

'Ωστόσο ὁ Πάολο 'Αρμάνι δὲν παραλείπει νὰ γράφῃ ἓνα γράμμα στὴ γριὰ θεία του κάθε ἑβδομάδα. Τῆς λέει ὅτι ἡ δουλειὰ του πᾶνε καλὰ, ὅτι ἔχει ἀποκτήσει ἄφθονα χρήματα κι' ὅτι μιὰ μέρα θὰ γυρίσῃ πάλι κοντά τους. Ἡ θεία Μάρθα κ' ἡ κόρες τῆς εἶνε ἡ τελευταία του ἐλπίδα. Σκέφεται ὅτι ὅταν θαρρῇ νὰ κάνῃ τὸν «παληάτσο», θὰ ἐπιστρέψῃ σ' ἐκεῖνο τὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ψυχὴ του. Κι' ὡς τότε θ' ἀκουγε μ' εὐχαρίστησι τὴν ἀτυχή Βαλερία νὰ διαβάζῃ τὴν ἱστορία τοῦ ἀγαπημένου ἱππότη τῆς. Ἐχει καταλάβει πειὰ ὅτι καμμιά ζωὴ δὲν εἶνε τόσο ὡμορφὴ ὅπως ἡ οἰκογενειακὴ κι' ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη μας παρὰ μονάχα οἱ γονεῖς μας. Κι' ὁ Πάολο 'Αρμάνι κρύβει στὸ βάθος τῆς καρδιάς του μιὰ ἀπογοήτευσιν. Ἡ ἀσυνειδητὴ ἐκείνη γυναῖκα τοῦ δολοφόνησε ὅλη τὴν δραστηριότητά του, τὸν κατάντησε ἓναν χαμένο ἄνθρωπο, καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της. Μὰ ὁ 'Αρμάνι ἐλπίζει ὅτι μιὰ μέρα θὰ τὴν στραγγαλίσῃ καὶ θὰ τὸ σκάση κρυφὰ γιὰ τὸ χωριὸ του. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψις εἶνε ἡ μόνη του παρηγοριά σ' αὐτὴν τὴν παράδοξη ἐρωτικὴ ζωὴ ποὺ κάνει: Τὸ χωριὸ, ἡ γαλήνη τοῦ πνεύματος, καὶ τῆς ψυχῆς. Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, τὸ χρυδαῖο καὶ τὸν μάταιον.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΑΦΙΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΕΡΙ Κ' ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Ὁ Μερὶ, ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος καὶ χιουμοριστὴς, ἐγευματίζει κάποτε σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο. Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ὑπῆρχον πολλοὶ ὑπάλληλοι ἐμπορικῶν οἰκῶν, ταξιδεύοντες γιὰ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, οἱ ὅποιοι ἄρχισαν νὰ λένε πόσους ληστὰς εἶχε σκοτώσει ὁ καθένας τους στὰ διάφορα ταξίδια ποὺ εἶχαν κάνει.

— Καὶ σὲ μένα συνέβη κάτι περιεργότερο ἀκόμη, εἶπεν ὁ Μερὶ.

— Διηγῆθε το! διηγῆθε το, τοῦ φώναξαν ἀπὸ παντοῦ.

— Κάποτε, ποὺ λέτε, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ Μερὶ, ἐκεῖ ποὺ ὠδοιποροῦσα στὴν Καλαβρία, βρέθηκα σὲ ἓνα τρομερὸ στενὸ. Ὁ ὁδηγός μου, καταληφθεὶς ἀπὸ ἐξαφνικὸ πανικὸ, μ' ἐγκατέλειπε καὶ ἔφυγε τρέχοντας, ἐγὼ δὲ ἔμεινα μόνος. Ἐξαφνὰ ἔβλεπα νὰ ὀρμοῦν κατ' ἀπάνω μου ἓνας, δυὸ, τρεῖς λησταί.

— Τρεῖς; ἐφώνασε κάποιος ἀπ' τοὺς ὑπάλληλους.

— Naί τρεῖς! μοῦ ἀρέσει ἡ ἀλήθεια καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς γελάσω, λέγοντας ὅτι ἦσαν περισσότεροι.

— Καί, λοιπὸν, τότε;

— Ὅρμω, ποὺ λέτε, κατ' ἐπάνω των, τινάζω τὰ μυαλά τοῦ ἐνὸς στὸν ἄερα, θυθίζω τὸ στιλέτο μου στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ὅσο γιὰ τὸν τρίτον...

— Τί ἔκανε ὁ τρίτος;

— Ἀλλοίμονο! μ' ἐσκότωσε!...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομάντζο μηνιαίως.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῇ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιούτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ 'Αλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ 'Αββᾶ Προβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ 'Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντε Σεμουᾶ.
- 12) «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὁκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πώλ Φεβάλ.

Ὅσοι δὲν ἐπρολάβετε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχμὰς 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.